

Les cases de Putes de Sant Feliu

Posar-se a escriure sobre un tema com el de les «Cases de Putes» representa un bon problema, s'agafi per on s'agafi. És així degut a la mateixa índole del tema, susceptible d'esser tractat des de prismes molt diferents i també, i molt especialment, perquè s'hi barregen inevitablement, tant per part del lector com per part de l'escriptor, consideracions que res no tenen a veure amb l'objectivitat del tractament que mereix qualsevol tema.

Hem volgut, en tractar aquest tema, fer-ho del vessant purament de testimoni d'uns temps que ha estat i han estat així: senzillament. També ho hem volgut fer perquè, com qualsevol altra activitat humana, mereixen ser recordats.

La nomenclatura de les cases de prostitució és molt àmplia i variada. Depèn de pobles, regions, barris, nivells culturals i, fins i tot, gremis i oficis. Podem posar com a exemple a La Bisbal que en deien «cases de pepites» degut, segons sembla, al fet que hi havia hagut una mestressa molt famosa que es deia Pepita. Així trobem que se les anomena: cases de barrets, de meuques, de dones, de plaer, de senyores de la vida alegre, de senyoretetes i un llarg etcètera. El més corrent, el definitiu, el que tothom entén ha estat, sempre i en tot lloc, el de «cases de putes». Així, ras i curt i tal com sona. Tal com l'emprava el malaguanyat Josep Pla. És clar que en Pla era en Pla i a ell no li importava, ni li era necessari, l'ús d'eufemismes per a dir el què era com si no fos, en uns temps que aquesta manera de dir les coses, no pel seu nom, estava a l'ordre del dia. A Sant Feliu se les anomenava pel nom de la mestressa i eren, al cap de vall, una casa més de la ciutat.

Un altre problema és el de recollir la informació. De fonts oficials és gairebé inútil, per inexistent, o bé irreal la que es troba. Quant als informadors particulars, prefereixen, en la major part dels cassos, un discret silenci. Aquí cal afegir-hi la dificultat de saber a qui anar sense la por de ferir susceptibilitats i més en una ciutat petita com la nostra que tothom es coneix. Aquest però, no ha estat el nostre cas i hem obtingut col·laboracions molt estimables. Les nostres fonts informatives han estat de primera mà i persones de tota confiança, qüestió que en aquest ofici (em refereixo al d'escriure) és essencial.

La més antiga de les cases que els nostres informadors han aconseguit era una que estava situada al començament de l'actual carrer del Castell d'Aro (l'antic camí de la Vall d'Aro) a l'altre costat d'una era que hi havia, sobre la que actualment hi ha una sucursal de la Caixa d'Estalvis Provincial. Se'n deia **Ca La Carantona**. La Carantona havia estat una reial femella, si bé en els darrers temps s'havia engreixat. Diuen que el seu aspecte era susceptible de ser inclòs en els canons estètics del més pur classicisme pel que fa a la seva professió. El seu parlar papissot / resultava / força gracios.

Ca La Sebastiana era una altra casa. estava situada al Puig, al costat de can Rigau. Era considerada com una casa més «de batalla» i les dones que hi havia eren de certa edat.

Una altra que també fou cèlebre ers **El Recreo** —anteriorment se n'havia dit La Bombilla— situada a la carretera de Palamós davant mateix del camp de futbol en una casa que últimament ha estat local del PSUC.

El Recreo junt amb Ca La Diana i Ca La Nieves són les tres que poden estar més en el record de molts guixolencs que hi hauran anat, ni que tan sols sigui a prendre una cervesa.

La Diana era una dona cepada, bona veïna i que havia fet molts favors. Podem trobar molta gent que des de la seva infantesa, durant els anys de gana de la postguerra, li deuen algun esmorzar i es diu que moltes criatures portaven espadenyas gràcies a la Diana.

Ca La Diana estava situada a la Carretera de Palamós entre la fàbrica del gas i l'antic forn de can Vilas i tenia entrada pels dos carrers que corresponen als actuals Bourg de Peage i Carretera de Palamós. Els clients més discrets entraven per la part del darrera. Hi havia un petit pati i un menjador, en què sempre corrien els daus d'una partida de parxís de la que la Diana solia formar part. la mestressa tenia una veu ronca i rogallosa i era característic el seu costum de fumar puros, fàries principalment si bé també feia honor als caliquenyos i de tant en tant algun havà, però, això, solament quan hi havia algun bon client.

Les dones de Ca La Diana no eren pas de les més joves i un servei complet, semse especialitats, costava tres pessetes (parlem dels temps que un triador en guanyava set de jornal). La inflació va fer que les tarifes anessin pujant en consonant.

Ca La Nieves va estar en dos llocs diferents del carrer Girona. Primer a la casa que actualment té el número 110 i finalment a la que té el 116-118 ja al cap de dalt del carrer. Curiosament, en ambdós casos, donava també al Carrer Eres. Això de l'entrada per dos carrers era gairebé una constant en aquest tipus de cases, cal suposar que era per raons de discreció en les entrades i sortides. Hi havia un pati interior amb una palmera i va fer-se famós un lloro que tenien i que estava ensenyat a preguntar a qualsevol home que sortia: «Ja has pagat, cabró? Ja has pagat?»

Hi havia una sala gran i diversos resevats on s'esperaven els clients. Per als de més confiança hi havia un menjador amb una partida de Canari o de Ramiro sempre a la taula, de la que la Nieves era assídua participant.

Sovint s'ajustaven discretament les portes dels reservats i passava com una hombra, escales amunt, discretament, un «senyor» el nom del qual no trigaven gaire a conèixer els

que s'estaven per baix. D'altres vegades el que pujava era una ampolla de xampany i ja la identitat del «personatge» oferia pocs dubtes: Es tractava del Senyor Tal.

Les dones de Ca La Nieves eren de categoria i canviaven sovint. Era una casa coneguda a tota la província de Girona i considerada de les millors. Les dones que hi treballaven anaven ben vestides i es distingien de les altres del poble. Quan n'arribaven de noves a la SARFA, tothom se n'assabentava i, fins i tot els bordegassos que jugaven a bales al capdemunt de la Rambla Vidal o al carreró de can Viader les coneixien i ho pregonaven tot cridant: «Palla nova! Palla nova!» pels carrers.

Si alguna vegada hi anava algun noi que la Nieves considerava massa jove, solia donar-li berenar —pa amb xocolata— i avisava al seu pare, bon client, en molts casos, de la casa.

Els dissabtes era un tip de riure. S'hi reunien cap al vespre, un bon nombre de fadrins que s'hien despedit de la xicota i hi anaven a acabar de rematar la jugada. Hi havia un ambient de general distensió que durava fins a altes hores de la matinada.

Com és lògic, aquestes cases sempre tenien plets amb els veïns, raó per la qual es procurava que no hi hagués escàndols, cosa difícil d'aconseguir especialment quan els mariners d'algun vapor atracat al port hi giraven visita.

La prostitució reglamentada va ser abolida per decret el 1956 i, de llavors ençà, van ser tancades aquestes cases. No vol dir això, que desaparegués la prostitució que, en tot cas, va continuar d'una manera gairebé clandestina i en un règim de tolerància, molt diferent, però dels temps de què hem parlat, en els quals tot aquest negoci era perfectament legal i regulat.

ELS CORCONETS VICIOSOS

Aquí hi havia Ca La Nieves